

Λάκης Λαζόπουλος: Ο εθνικός μας απελπισμένος - Στον κόσμο του «Αλ Τσαντίρι News»

Applause, κυρία μου!

Παλιά λάτρευα το Αλ Τσαντίρι, τώρα πια όμως ο Λαζόπουλος θυμίζει πολιτικό σχολιαστή/πολιτευτή με πιο έξυπνα λογοπαίγνια. Μιλά κυρίως για τους αδύναμους (κι ας δήλωσε ο Ψινάκης ότι ποτέ δεν τον άκουσε να μιλά γι' αυτούς στα γιορτών των πλουσίων). Οι πιο προβλέψιμες στιγμές της ρουτίνας του είναι όταν τον πιάνει η απελπισία την οποία πετυχημένα μεταδίδει και σε μας: *«Κυρία μου, το ξέρω, σε χτυπάνε από παντού, είσαι σ' ένα τούνελ, όπου και να πας τοίχος, έτσι όπως μας έχουν κάνει δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε, ζητάμε λίγο αέρα, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΥΣΟΥΜΕ!»*. (Αν αυτά δεν προκαλούν κρίση στους καταθλιπτικούς, πίεση στους υπερτασικούς και πόνους στους καρδιακούς, τότε δεν ξέρω τι μπορεί να τα προκαλέσει!).

Όταν η γκρίνια τελειώνει, μπαίνουν κλιπάκια ενός τηλεοπτικού γιατρού που λέει σόκιν χαζομάρες (με την ελπίδα να τον παίξει ο Λαζόπουλος) ή της Μπεζαντάκου που πέφτει από άλογα (με την ελπίδα να την παίξει ο Λαζόπουλος). *«Δες, κυρία μου, δες με τι ασχολούνται»*, λέει κάθε τόσο απελπισμένος, *«εδώ ο κόσμος καίγεται και δες με τι ασχολούνται»*. Εννοείται ότι αυτή είναι μονάχα η εισαγωγή, που στην πραγματικότητα υπονοεί: *«Τώρα θα ασχοληθώ κι εγώ μ' αυτά»*. Και ασχολείται. Σχεδόν όσο μια κουτσομπολίστικη εκπομπή και απ' αυτή την άποψη θυμίζει λίγο σεμνότυφο θείο που ξεφυλλίζει με λαχτάρα το «Playboy», κάνοντας ταυτόχρονα «τσκ τσκ» για τα αίσχη που βλέπει.

Το παίζει λοιπόν έκπληκτος και σοκαρισμένος (όπως θέλει να αισθανθούμε κι εμείς). Μετά γελάει όταν πρέπει να γελάσουμε, συγκινείται όταν πρέπει να συγκινηθούμε, εξοργίζεται όταν πρέπει να εξοργιστούμε: το πρόσωπό του είναι μια κινούμενη ταμπέλα «applause», σαν αυτές που ανάβουν στο στούντιο και λένε στο κοινό (που νιώθει πώς ζει ιστορικές στιγμές) πώς ακριβώς πρέπει να αντιδράσει.

Το δίκιο είναι εύκολο - Έντερα, σεξ, γέλιο και κλάμα

Στο δεξί μέρος της οθόνης, κλιπάκια με απελπισμένες γιαγιάδες που ουρλιάζουν

στις λαϊκές αγορές ή με παπούδες που σχολιάζουν την κρίση με αστείες θυμοσοφίες. Στο αριστερό μέρος της οθόνης ο Λάκης κουνάει το κεφάλι του θλιμμένος (αν οι γιαγιάδες είναι απελπισμένες) ή ξεκαρδίζεται (αν οι παπούδες λένε κάποιο σόκιν οικονομικό υπονοούμενο). Καλά τα λένε όλοι, δεν αντιλέγω, αυτή η μανιέρα όμως... Έπειτα πάμε στους απεργούς, στους οποιουσδήποτε απεργούς που έχουν μεγάλο δίκιο -άλλωστε, σύμφωνα με τον Λαζόπουλο, δεν υπάρχει απεργός, ή νέος άνθρωπος, που να μην έχει δίκιο.

Ανέκδοτα με σεξ και πεθερές μπλέκονται με δραματικούς μονολόγους για τις φοβερές ευθύνες του Γιώργου Παπανδρέου (που έφταιγε από πάντα, ακόμα κι όταν κυβερνούσε ο Καραμανλής!). Υπάρχουν και εύστοχοι σχολιασμοί και εξαιρετικά, λεπτά, αστεία. Όμως, αλήθεια, δεν καταλαβαίνω το κόλλημα με το χιούμορ τουαλέτας (και κρεβατοκάμαρας). Οι πορδές, το έντερο, οι ήχοι, το σεξ, τα παιδιάστικα υπονοούμενα! Μήπως στην αγωνία του να βρει τον μέσο τηλεθεατή και να μιλήσει στην καρδιά του βρήκε απλώς τον χαμηλότερο κοινό παρονομαστή και βολεύτηκε εκεί, στα εύκολα μπράβο και στο εύκολο γέλιο;

Γνήσιο, λεβέντικο ελληνικό δράμα

Προς το τέλος, αρχίζει η δραματική ρουτίνα: θλιμμένη μουσική, δυσάρεστες ειδήσεις, συγκινητικά γεγονότα, κάποια τραγική μπαλάντα. Και κατόπιν ο ηθοποιός ερμηνεύει (και ζωντανεύει τα λόγια από) κάποιο γράμμα φυλακισμένου, κάποιο email νέου ανθρώπου που δεν αντέχει άλλο τη σήψη γύρω του και, αν είμαστε πολύ άτυχοι, κάποια επιστολή του Μίκη Θεοδωράκη για τους εθνομηδενιστές που θέλουν να μας καταστρέψουν.

Η τόση πολλή συγκίνηση δεν μπορεί παρά να εκτονωθεί με γνήσιο, λεβέντικο ελληνικό τρόπο, δηλαδή με old school γλεντζέδικα τραγούδια τραγουδισμένα απ' τον Λάκη. Αυτή η κάθαρση-λύτρωση είναι γνωστή και ως «τελείωσε ο Λαζόπουλος», κι ας μένουν κι άλλα πέντε τραγούδια. Με το που λέει «Εγώ θα τραγουδάω κι εσείς θα επαναλαμβάνετε» φαντάζομαι εκατοντάδες χιλιάδες τηλεθεατών να αρπάζουν το τηλεκοντρόλ και να αλλάζουν κανάλι.

Το ζάπινγκ μου αποδίδει. Ο Λαζόπουλος είναι και στην ET1, καλεσμένος στη θεατρική εκπομπή του Γεωργουσόπουλου. Εκεί βλέπω έναν άλλο Λάκη - ίσως τον αληθινό: έναν πανέξυπνο άνθρωπο με συστολή, με μέτρο, με λεπτό χιούμορ. Ούτε λαϊκισμός, ούτε αλαζονεία, ούτε γελοίες προσπάθειες να μοιάσει στο μέσο Έλληνα. Παρακολουθώ ολόκληρη την εκπομπή με απόλαυση. Να ένας πραγματικός καλλιτέχνης, σκέφτομαι.

Πηγή: lifo.gr (Άρης Δημοκίδης)